

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3917/2018
08.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца „Alpha Bank Srbija“ АД Београд, и Републике Србије, Министарства пољопривреде и заштите животне средине, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, Одељење у Ваљеву, против туженог АА из ..., чији су пуномоћници Драган Милићевић и Зоран Нешковић, адвокати из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 442/18 од 09.05.2018. године, на седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 442/18 од 09.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу П 154/17 од 12.12.2017. године, ставом првим изреке, одлучено је да је тужени дужан да допусти да се хипотекарно потраживање тужиоца Републике Србије, Министарства пољопривреде и заштите животне средине, у износу од 32.599,75 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 30.06.2013. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, као и износ од 20.565,92 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, намири извршним путем из вредности заложених непокретности, ближе описаних у овом ставу изреке, а све уписане у препису листа непокретности број ... к.о. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу „Alpha Bank Srbija“ АД Београд на име трошкова поступка исплати износ од 186.586,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате, док је одбијен захтев овог тужиоца за исплату затезне камате на досуђени износ трошкова поступка за период од доношења првостепене пресуде па до њене извршности. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу Републици Србији, Министарству пољопривреде и заштите животне средине, на име трошкова поступка исплати износ од 93.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу од 620.432,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 442/18 од 09.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац Република Србија, Министарство пољопривреде и заштите животне средине је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизија се, у смислу члана 407. став 1. тачке 1. и 2. Закона о парничном поступку, не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. и 12. тог закона. Неосновани су наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, а посебно се неосновано указује на битну повреду у вези члана 8. Закона о парничном поступку, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, између „Јубанке“ АД Београд, правног претходника тужиоца „Alpha Bank Srbija“ АД Београд, и Републике Србије, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде и Гаранцијског фонда, 09.02.2005. године закључен је уговор о регулисању међусобних односа у реализацији Програма дугорочног кредитирања регистрованих пољопривредних газдинстава, на основу Уредбе о утврђивању програма мера за подстицање развоја пољопривредне производње за 2005. годину. Одређено је да Министарство обезбеђује 90% средстава, а банка 10% средстава из сопственог потенцијала у укупним изворима финансирања по сваком одобреном захтеву за кредит и утврђена је обавеза банке, као администратора по кредитима, да закључи уговор о кредиту са корисником кредита под условима утврђеним Уредбом и овим уговором, заснује и прими инструменте обезбеђења и плаћања по истом уговору у име и за рачун Министарства и Фонда, да води комплетну књиговодствену евиденцију по одобреним кредитима и чува оригиналну документацију до њихове исплате, те да у случају да корисник кредита не врши отплату кредита у роковима доспећа пошаље писану опомену кориснику кредита, као и да, уколико корисник кредита у року не изврши плаћање доспелих обавеза или се стекну други услови за доспеће или раскид уговора о кредиту, у најкраћем року покрене поступак принудне наплате доспелих потраживања банке, Министарства и Фонда, реализацијом инструмената обезбеђења. Између „Јубанке“ АД Београд, ББ из ... као корисника кредита и туженог АА као хипотекарног дужника, закључен је 26.09.2005. године уговор о дугорочном динарском кредиту, којим је кориснику кредита одобрен дугорочни кредит у износу од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем званичном курсу НБС који важи на дан пуштања кредита

у течај. Средства кредита у висини од 10%, односно 4.000 евра обезбедила је банка из свог потенцијала, а Министарство пољопривреде је обезбедило средства у висини од 90%, односно 36.000 евра од износа кредита. Кредит је одобрен ради финансирања ова јунади и свиња, на рок од 5 година од дана пуштања кредита у течај. Решењем РГЗ Службе за катастар непокретности Шабац од 29.09.2005. године дозвољена је укњижба хипотеке првог реда на непокретностима туженог уписаним у лн. бр. ... к.о. ..., ближе описаним у изреци првостепене пресуде ради обезбеђења потраживања у корист банке, Министарства и Гаранцијског фонда, на основу хипотекарне изјаве туженог коју је осим њега потписала и његова супруга ВВ, и која је оверена пред Општинским судом у Шапцу. Према изводу тужиоца „Alpha Bank Srbija“ АД Београд стање дуга ББ на дан 30.06.2013. године износило је 6.274.712,65 динара због чега је упутио туженом последњу опомену пред утужење 27.01.2014. године којом је исти обавештен да је кредитна партија ББ по предметном уговору о дугорочном динарском кредиту у дугованом салду за 7.093.702,50 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2013. године па до исплате, те је тужени позван да измири доспели дуг као хипотекарни дужник и упозорен да ће уколико не поступи по опомену против њега бити покренут поступак за наплату потраживања путем суда.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право, закључујући да тужиоци имају право да дуг по основу уговора о кредиту намире из заложених непокретности туженог, као хипотекарног дужника, сходно одредби члана 63. Закона о основама својинскоправних односа, као и да је неосновано позивање туженог на примену одредби члана 138. став 1. Закона о облигационим односима, односно да је у конкретном случају дошло до немогућности испуњења његове уговорне обавезе због догађаја за који одговара тужилац Република Србија. И по оцени овог суда за стање откупне цене стоке, која се слободно на тржишту формира у складу са тржишним принципима и економским законитостима сагласно одредбама члана 82 и 84 став 1 Устава РС, не може одговорати Република Србија, Министарство пољопривреде, која само може обезбеђивањем подстицајних средстава и краткорочним и дугорочним кредитима под повољнијим условима да предузима мере за подстицање развоја пољопривредне производње, што је у конкретном случају и учинила, обезбеђењем подстицајног кредита сину туженог, који је својим потписом на уговору, за одобрени кредит гарантовао уписом хипотеке на својим непокретностима. Нижестепени судови су, супротно ревизијским наводима туженог, правилно оценили све околности конкретног случаја које су од утицаја на обавезу туженог да дозволи намирење хипотекарног потраживања тужиоца Републике Србије из вредности заложених непокретности туженог, због чега су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су супротно ревизијским наводима правилно оцењени од стране Апелационог суда, те их овај суд неће детаљно образлагати, сходно члану 414. став 2. ЗПП, а наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП).

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић